

ranker mod Ruderne med en dump, ligesom træet Lyd.

»Har du saa tænkt over, hvad vi talte om iafte?« spurgte endelig Inger.

»Ja. Jeg har overhovedet ikke tænkt paa meget andet. Men inden vi tager den Sag op igen, er der noget, jeg synes, vi først maa have paa det rene. Jeg mener naturligvis det, som foregik igaar hjemme hos dine Forældre. Du sagde jo selv, at det ikke var noget rent tilfældigt, og deri har du ganske Ret. Selv om mine Ord maaske faldt anderledes, end de vilde have gjort det i et roligere Øjeblik, saa gav de dog Udtryk for noget, som er mere end en tilfældig Stemning hos mig.«

»Det har jeg længe mærket, Per.«

»Ja, det sagde du jo ogsaa igaar. Men naar du, kære Inger, altsaa ikke har været uvidende om den dybe Uoverensstemmelse i Livssyn, der skiller mig fra din Fader og hans Kres — og i en vis Forstand altsaa ogsaa fra dig — er det da ikke underligt, ja er det ikke ganske uforsvarligt, at vi to ikke har talt mere med hinanden derom, end vi har gjort? Fejlen er min — jeg veed det godt. Det er en Slags Fejghed, der har faaet mig til at skjule den fulde Sandhed for dig. Jeg har været bange for, at du skulde komme til at holde mindre af mig — eller maaske slet ikke kunde holde af mig — dersom jeg helt ærligt fortalte dig,